

Jocs Florals Escolars de Barcelona 2013

OBRES GUARDONADES

Membres del jurat, any 2013

President
GERARD ARDANUY
Regidor d'Educació i Universitats

RAMON PEDRET
*Representant del professorat d'infantil i primària
de l'Escola Mediterrània, del districte de Ciutat Vella*

CARME BAYO
*Representant del professorat de secundària del centre
Joan Roca Guipuzcoa, del districte de Sant Martí*

ESTER PIÑOL
*Representant del professorat d'educació especial de l'Escola
d'Educació Especial Fasía, del districte de l'Eixample*

JOSEP M. FARRÉ PEDRÓS
Assessor LIC i representant del món literari

FLOR MAJADO
Representant de l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona

Disseny de coberta: Sílvia Fabra Aguilar i Tony Ruiz Lemonche
Cicles Formatius de la Institució Cultural del CIC

Un any més, tenim el plaer de gaudir de l'obra creativa dels més joves de la ciutat amb una nova cita dels Jocs Florals Escolars. Un certamen que es va consolidant any rere any, amb dos mil participants les últimes edicions, i amb un destacat nivell dels treballs presentats.

Els Jocs Florals Escolars, que enguany coincideixen amb el centenari del naixement de Salvador Espriu, tenen la voluntat d'estimular la creativitat poètica dels nens i les nenes i ajudar a divulgar el gust per la poesia i la prosa entre els escolars de Barcelona. És per aquest motiu que l'alta participació d'estudiants i el nivell dels treballs presentats ens omplen de satisfacció.

Vull expressar l'admiració que em desperten aquests textos, plens de sentiments, emocions i paraules que surten del cor. I, com a alcalde, vull dedicar el meu sincer agraïment al professorat pel seu esforç i la seva implicació, que ajuden els alumnes a aprendre a estimar la bellesa dels poemes i de la narrativa.

Cal posar en valor, també, la feina dels respectius jurats, dels professionals dels districtes i del personal del Consorci d'Educació de Barcelona, que, d'una manera entusiasta, han fet possible aquesta nova edició.

La meva felicitació a les persones guardonades i el meu reconeixement a tots els qui heu participat i heu compartit les creacions literàries en les diverses fases del concurs. La vostra feina ens ha permès conèixer el talent dels joves autors i ens reafirma la implicació dels alumnes en la celebració del certamen.

Gaudiu d'aquesta experiència inoblidable, d'una activitat cultural única que permet als més joves crear lliurement amb la màgia de les paraules.

Xavier Trias
Alcalde de Barcelona

ELS MESOS DE L'ANY

Al gener el fred viu
i els ocells se'n van del niu.
Al febrer s'està molt bé
amb un abrigo i ben tapadet.
Al març se'n va el glaç
i la primavera arriba amb un plis, plas.
A l'abril canta un grill
al costat d'un riu.
Al maig vénen les flors i
les collim de molts colors.
Al juny surt un mussol
i va a fer un vol.
Al juliol anem a la muntanya
i ens trobem una aranya.
A l'agost passegem un gos
i fem un mos.
Al setembre les perdius
se'n van dels nius.
A l'octubre arriba la foscor
perquè ja és la tardor.
Al novembre fem panellets
i ens surten ben torradets.
Al desembre l'any s'ha acabat
i bones festes hem passat.

Biel Sánchez Díaz

Escola Sant Josep Oriol

EL MERCAT DE LA IL·LUSIÓ

Fa molt de temps, hi havia un poble on la gent sempre estava trista. Sovint hi havia baralles i tothom havia oblidat el que era riure, estar alegre i tenir amics.

Un bon dia, va arribar a la plaça un mercat ambulat. Ningú no l'havia vist mai.

—Què hi deuen vendre? —preguntaven tots els vilatans.

En acostar-s'hi ho van descobrir.

Una paradeta de pastissos de felicitat, una altra de caramels de petons, xocolatines per somriure, suc per al bon humor, entrepans d'abraçades...

I així un munt de coses apetitoses.

El senyor més rondinaire de tota la comarca va ser el primer a tastar un dels suc de fruites i, al cap de cinc minuts, estava rient i fent abraçades als seus veïns.

A mesura que la gent menjava o bevia algun dels productes del nou mercat, l'ambient es tornava més agradable.

Des d'aleshores tothom passejava amb un gran somriure.

Tot gràcies al mercat de la il·lusió!

Natalia Pérez García

Escola Miró

LA MEVA GERMANA

Quan jo estava a la panxeta
ella em va escriure un poema.
Ara que sóc més gran
vull fer-li una cosa semblant.
Diuen que és una adolescent
i que jo no l'entenc,
però jo veig que quan juguem
ens entenem perfectament.
Tenim moments de discussions,
que solucionem amb molts petons.
Jo sóc moguda, ella és tranquil·la
jo sóc la nit i ella és el dia.
Per finalitzar us diré
que sempre l'estimaré
Moltes gràcies, germana.

Lucía Pérez García

Escola Jesús i Maria

QUIN GUST TENEN ELS LLIBRES?

Em menjo un llibre, les lletres, les frases, les paraules, pàgines senceres, capítols, personatges i il·lustracions.

Quan hi ha una frase que m'agrada molt, me la menjo més lentament.

Cada lletra i cada paraula són diferents de les altres, les unes tenen gust de taronja, les altres de maduixa, les unes fan olor de cacau i les altres de menta. Però totes m'agraden molt, no n'hi ha cap que m'agradi més que les altres. Els capítols m'encanten, són pàgines senceres plenes de situacions, algunes dolces i d'altres amargues.

Les dolces poden ser alegres o romàntiques, les amargues són quan els personatges estan en alguna situació difícil o passen por i les tristes són entre dolces i salades, però no amargues.

Quan acabo és una mica trist, però aleshores em vénen al cap totes les olors i els gustos que he percebut durant el temps que he estat menjant-me el llibre i la tristesa desapareix.

Miranda Teixidó Fonseca

Escola Parc de la Ciutadella

M'HE CRUSPIT LA LLUNA

Fa tres nits que m'he cruspit la lluna...
«ha estat un accident!»
«ha estat sense voler!»
«jo no ho volia fer!»

Vaig sortir al terrat,
amb una gana salvatge,
i en mirar cap amunt,
em vaig menjar el formatge.

Ara els mussols em miren,
amb aquells ulls gegants,
no s'hi veuen prou, els pobres!
per volar endavant.

Se'ls escapen les rates,
els conills i les serps,
i em pregunto trist, trist...
i jo, què hi puc fer?

Els llops ja no udolen,
no volen els ratpenats,
no hi ha nits de lluna plena,
ja no hi ha enamorats.

M'he cruspit la lluna,
ja sé que és un disbarat,
us demano disculpes,
però és que estava afamat!

Aloma Alenyà Creus
Escola Barcelona

EL PERQUÈ DE TOT PLEGAT

A vegades, com ara, no em ve de gust escriure un conte o una història com sempre, sinó senzillament només escriure. Triar, enfrontar-se, inseguretat, por, confusió, nervis, responsabilitat, ja ets gran, ara no és com abans, has de fer-ho, esforça't més, concentra't, ets un desastre... Aquestes són les paraules i expressions que més sento últimament al meu voltant. Mai no havia estat tan confosa i espantada... Canvis, tot són canvis.

Per què els pares et renyen apujant cada cop més el to de veu? Per què les amigues s'enfaden de sobte i no saps per què? Per què la teva millor amiga de tants anys d'escola deixa de ser-ho en un instant perdut en el temps? Per què els professors et criden més l'atenció quan estàs fent el mateix de sempre? Per què sempre et diuen NO a gairebé tot? Hi ha tants per què i tan poques respostes... Com si no en tingués prou amb el que em passa pel cap segon a segon!! Pensen que jo no penso? Només sóc com sóc o em penso que sóc. Tot es va complicant a poc a poc com un «tutti frutti» de sentiments contradictoris per als quals, per ara, no tinc resposta.

Després de fer-hi moltes voltes, he arribat a una conclusió: estic canviant i ells amb mi. Potser totes aquestes paraules juntes són la clau.

Hi ha una barreja de sentiments i sensacions noves i desconegudes. La inseguretat per enfrontar-m'hi em produeix malestar. Deu ser la por a la pèrdua.

Començo a tenir responsabilitats i llibertats que m'agraden: anar sola a l'escola, al cau, anar a dormir una mica més tard, quedar-me sola a casa amb una amiga una estoneta, triar el sopar dels caps de setmana, la pel·lícula

del videoclub o del cinema. Puc triar, paraula important, però fer-ho suposa pagar un peatge després. Triar no és fàcil ni gratuït. Ara, si m'equivoco, sóc jo la que ho fa, i té les seves conseqüències, a vegades bones, d'altres no tant i d'altres gens ni mica. L'elecció no és sempre lliure per a totes les coses, per això esdevé difícil. Potser això vol dir fer-se gran, madurar.

El canvi de sisè a l'ESO és la frontera on hauré de deixar moltes coses i molts amics enrere per afrontar-ne d'altres de nous i desconeguts. La responsabilitat de triar no serà compartida, però serà només meva.

Ha començat la cursa d'una nova etapa de la meua vida molt diferent a la viscuda fins ara, on si guanyo o perdo cadascuna de les carreres, el resultat serà meu, i hauré d'assumir les conseqüències i responsabilitats en solitari, tant si m'agrada com si no.

Suposo que ser persona vol dir acceptar tot això.

Ara sento dins meu una espècie de neguit. No ho sé. Tinc por de perdre el que tinc.

Potser no heu entès res, potser no he sabut explicar-me. Aquest escrit és el reflex del meu caos personal. Potser no m'agrada fer-me gran o potser sí...

Xia Turtós Palau

Escola Pau Casals

EL JERSEI DE LLANA

Mans feineres, movent-se entre els fils,
una mirada concentrada,
tot fet amb un amor infinit;
cada puntada un petó, cada passada una abraçada.

Trencant el silenci les agulles treballen
sempre constants, en perfecta sincronització,
la llana de colors entre elles es passen,
fent del fil un jersei a la perfecció.

L'orgull d'un treball fet a mà
l'esforç del dia a dia,
és una petita joia
que no tothom sap apreciar.

El gust de sentir aquella escalfor,
d'un jersei fet amb paciència
sempre vigilant que no hi hagi cap error,
sempre fet amb molt d'amor.

Amb il·lusió i orgullosa
portaré el jersei fet per la mare
i cada hivern serà
l'atenció de les mirades.

Núria Carrascal Corbera
Escola Jesús, Maria i Josep

UN MATÍ MATEMÀTIC

Aquell matí m'estava avorrint moltíssim a la classe de matemàtiques, cosa totalment inusual. Així doncs, vaig decidir anar-me'n de la classe i viatjar a la ciutat de les matemàtiques. Allà vaig conèixer moltes equacions, multiplicacions, sumes, restes, divisions i el meu amic, el nombre π .

En arribar a aquella ciutat, em vaig dirigir cap a una casa amb un sostre diferent del de la resta de cases que hi havia. Quan hi vaig arribar, un petit símbol va ensopegar amb el meu peu i em va preguntar qui era jo. Jo, inconscient, vaig dir que era un humà i que vivia a Barcelona. Em va fer callar de cop, perquè, pel que es veu, en aquella ciutat els humans tenien prohibida l'entrada, ja que podien alterar l'ordre dels factors i alterar el producte. Jo no entenia res del que em deia, però vaig suposar que devia ser molt greu, perquè el vaig veure molt angoixat. Així que es va calmar, quan va veure que no volia alterar res, em va preguntar com havia arribat a aquella ciutat. Li vaig dir que gràcies a un contacte que tenia al DPM (Departament Protector de Matematicolàndia). Aquell contacte era el diàmetre. Després, li vaig preguntar qui era ell. Molt ràpidament, em va dir que era el nombre 3,141592654. Desgraciadament li vaig fer repetir tres vegades, i encara no era capaç de recordar-ho. Quan va veure que em desesperava i perdia l'interès, em va dir a cau d'orella: «Els meus amics em diuen π (pi)».

Després d'aquella llarga i peculiar conversa, vam decidir anar a fer una passejada i, perquè semblés un vilatà de la ciutat, em va posar un barret amb el qual semblava un nombre periòdic. Pel camí, ens vam trobar el seu amic,

l'angle recte. Em va caure bé perquè era molt exacte. Sempre era de 90° . Era exacte tant en els graus com en la parla, perquè utilitzava paraules com *quelcom* o *ganàpia* quan parlava. Tots tres vam anar a fer un tomb i vaig proposar d'anar a prendre alguna cosa amb el meu amic diàmetre, però no vaig aconseguir contactar-hi, ja que el telèfon mòbil no em funcionava. Sembla ser que els uns i els zeros del codi binari del seu interior se n'havien anat al mercat.

Tot era diferent en aquella ciutat i, durant el passeig, vam fer coses ben estranyes: vam caminar, ens vam dividir, ens vam multiplicar i finalment vam arribar al DPM. Allà vam preguntar pel diàmetre, però ens van dir que no hi havia cap diàmetre treballant al DPM, però sí que hi havia un decàmetre i que era el seu germà. Jo havia conegut el meu amic diàmetre i la seva xicota, la corda, un dia durant la classe de geometria. Ell em va dir que no tenia cap germà i, per això, en aquell moment vaig començar a sospitar que estava passant alguna cosa estranya.

Lavors vaig lligar caps, el decàmetre volia acabar amb la geometria i havia matat el diàmetre expulsant-lo de la circumferència, que és l'única manera de matar un diàmetre i convertir-lo en un simple segment. Ell s'estava fent passar pel diàmetre per introduir un virus a l'ordinador central del DPM que acabaria amb tota la geometria. Era terrible!

Havia d'impedir que allò passés i vaig començar a córrer pel passadís central del DPM, que em va semblar interminable, seguit del nombre pi i el seu amic angle recte, però anaven massa lents. Jo havia d'arribar al lloc de control on hi havia l'interruptor de l'ordinador central i evitar el desastre, quan, de sobte, molt lluny, vaig sentir...

—«Nen! Nen! Estigues quiet! Seu a la cadira i continuem la classe!».

Vaig seure i, en abaixar la vista sobre el meu llibre, em va semblar veure el decàmetre fent una rialleta i picant-me l'ullet. En aquell moment la professora va esborrar la pissarra on hi havia dibuixada una circumferència amb el meu amic diàmetre i la seva xicota, la corda, i va dir: –«Bé nois, canviem de tema, ara estudiarem unitats de mesura. Comencem pel decàmetre». S'havia sortit amb la seva!

Arnau Velàzquez Rodríguez

Escola Els Arcs

MORO SENSE HAVER VISCUT

Dia final: Moro sense haver viscut.
Un dia abans: Passo el dia en solitud.
Dos dies abans: Deixo passar el temps.
Quatre dies abans: Em quedo al llit.
Sis dies abans: Deixo passar el dia i la nit.

Una setmana abans: Accepto l'inevitable.
Dues setmanes abans: M'adono que sóc miserable.
Quatre setmanes abans: Intento fugir de la fi.

Un mes abans: Tinc por.
Dos mesos abans: Em desperto a l'hospital.
Quatre mesos abans: Ignoro tot i tothom.
Sis mesos abans: Em detecten malaltia terminal.
Vuit mesos abans: Visito el doctor.
Deu mesos abans: Em fa mal el fetge.
Onze mesos abans: Bec fins a caure de forma ferotge.

Un any abans: M'adono que no tinc ningú.
Dos anys abans: M'abandones tu.
Quatre anys abans: No et faig cas.
Sis anys abans: Ens alegrem del teu embaràs.
Vuit anys abans: Ens casem, sóc feliç.
Deu anys abans: Et conec, m'ensenyes el paradís.
Dotze anys abans: Em graduo.
Catorze anys abans: Penso en el futur.
Vint-i-quatre anys abans: Jugo amb altres nens.
Vint-i-sis anys abans: Neixo prematur.

Raúl Cálcamo Alonzo
Escola Mare de Déu del Roser

EL LLIBRE DE LA MEVA ÀVIA

Era un dilluns de Setmana Santa. La rutina de cada dia m'anava matant a poc a poc i el pensament de no poder trencar amb aquell ritme no m'ajudava. El pressupost de la família no arribava als elevats preus dels hotels i, en canvi, els amics estaven perduts en un viatge de somni en països llunyans. I quan tornaven presumien dels records comprats en botigues plenes d'ambigüitats de diferents cultures.

Decidida a aixecar-me del llit, vaig enretirar la manta i em vaig llevar. Als matins era normal que no hi hagués ni una ànima a casa, ja que tant la mare com el pare treballaven. Mentre esmorzava alguna resta de menjar que rondava per la cuina, vaig agafar el mòbil per veure si hi havia alguna novetat per tafanejar.

Després vaig anar al menjador i em va sorprendre veure un paquet que hi havia en un racó. Era dels avis de França, que visitàvem cada any fins que la crisi va colpejar el moneder familiar, fent que fugissin més diners dels que arribaven. Dins del paquet hi havia un llibre i una carta que desitjava bona Pasqua. El llibre tenia una tapa gruixuda de cuir vell una mica bruta on hi havia enganxada una nota amb un tros de cinta adhesiva que deia: «Llegeix-lo, t'agradarà». No sabia a qui anava adreçada aquella nota. Com que no tenia res més a fer, vaig decidir, sense gaire interès, obrir el llibre. Jo no era una persona que tingués afecció pels llibres. Normalment, sempre que la professora de llengües ens en donava un per llegir, acabava perdut en algun racó de la meva habitació.

Em va sorprendre veure la imatge de la meva àvia a la contraportada del llibre, n'era l'autora. Allò em va animar a llegir. El que no sabia era en quina fantàstica aventura

estava a punt d'endinsar-me. Em vaig asseure al sofà i vaig començar a llegir.

El llibre tractava d'un regne amb grans palaus plens de joies i de forts cavallers que demostraven la seva valentia per conquistar l'amor de les princeses. La història començava a la immensa sala d'un castell, on la llum arribava a tots als racons i on hi havia asseguda una princesa. Era una noia jove amb una corona plena de maragdes, robins i safirs, que esperava l'arribada d'algun pretendent que, amb el seu cavall, se l'emportés del castell i cavalquessin pels boscos i camps. Però ella sabia que allò no passaria. El seu pare la tractava com una nena petita, volia protegir-la tant que no la deixava sortir del castell. La noia imaginava com devia ser la vida a l'exterior: grans jardins amb olors de flors, ocells cantant, amples camins per passejar... Imaginava un munt de llocs on tard o d'hora deixar la seva petjada.

Vaig pensar que la biblioteca devia ser un bon lloc on continuar amb la història de la princesa. Per això l'endemà em vaig llevar i vaig sortir de casa amb la intenció de continuar la lectura d'aquell llibre a la biblioteca. Per arribar-hi havia d'agafar el bus. Com que hi havia unes quantes parades i un trànsit molt dens, ho vaig aprofitar per reprendre la lectura.

Un dia la princesa va decidir fer una escapada del castell. Es va amagar dins del carruatge que cada matí anava a comprar queviures a la ciutat. Aprofitant una distracció dels guardes, va aconseguir colar-se dins del carruatge sense que ningú la veiés. Com cada dia, el carruatge va passar pels amples carrers plens de vida de la ciutat. La princesa ho mirava tot des del seu amagatall.

Quan vaig mirar per la finestra per veure quant faltava per arribar a la biblioteca, em vaig adonar que m'havia passat la parada. Vaig decidir deixar la lectura i tornar cap a casa, abans que els meus pares em trobessin a faltar. L'endemà, amb una rapidesa increïble, vaig sortir de casa amb el llibre sota el braç. Aquest cop vaig estar més atenta a les parades i vaig baixar on tocava. Vaig entrar en aquell gran edifici ple de llibres i vaig buscar un racó on no hi hagués gaire gent que em pogués distreure. I allà vaig continuar llegint.

Un dia la princesa va visitar la biblioteca del castell. Hi va trobar llibres que parlaven de jardins meravellosos amb tot tipus de flors, laberints fets d'arbres, nius d'ocells, fonts d'aigua, camins de pedra... La princesa va decidir baixar fins als jardins del seu palau. El pare només li deixava veure'ls des de la finestra de la seva habitació. Però ella volia caminar pels camins, trepitjar la gespa, olorar les flors, sentir els ocells, beure l'aigua de les fonts. I així ho va fer.

L'endemà vaig decidir continuar la meva lectura en un parc. Feia un dia assolellat i vaig voler pujar fins a Montjuïc. Allà vaig descobrir un munt de petits parcs comunicats entre ells, plens de flors, arbres, ocells, fonts i camins. Vaig trobar un racó tranquil i, ajaguda damunt la gespa, vaig continuar llegint.

Mentre passejava pel jardí, la princesa va sentir un soroll que va trencar l'harmonia del paisatge. Era un dels guardes del castell. La princesa no sabia què fer. Si el seu pare s'assabentava que havia sortit del castell... Però aquell guarda, en lloc de portar-la davant el rei, la va acompanyar pels jardins i li va parlar del mar. Abans que fos massa tard i el rei comencés a notar l'absència de la seva

filla, el guarda la va portar fins a un passadís secret on podia entrar novament al castell sense que ningú la veiés.

Vaig decidir tornar cap a casa abans que els meus pares tornessin de treballar. La meva absència els hauria estranyat molt. L'endemà potser aniria a la platja a llegir.

I així van anar passant aquells dies de Setmana Santa. Un dia aquí, un dia allà. Al mateix ritme que la història del meu llibre. La nit de l'últim dia de vacances el vaig acabar de llegir. En el darrer full vaig trobar una nota, escrita a mà per la meva àvia: «Qui sap si, en creuar-te amb la història de la princesa, no trobis paraules per a la teva pròpia història. Desitjo de tot cor que així sigui: el futur és llarg i comença aquí. Avui».

Aquelles paraules em van fer reflexionar. Aquell llibre m'havia ajudat a passar els dies de vacances d'una manera diferent. Potser no havia viatjat a països llunyans, com els meus amics, però amb la meva imaginació havia aconseguit sortir de casa i fer que el temps em passés d'una altra manera.

Àlex Montilla Garrido

Escola Pia Sant Antoni

EL CAPTAIRE

Veig un món que em gira l'esquena,
veig gent que passa i no em veu,
i gent que si em veu em menysprea
en un indret on fins i tot el respecte
té un preu.

Veig contrastos en una ciutat que mai no dorm,
veig una realitat que és evident
que no està feta per a tothom.
I el pitjor és que no me n'adonaria potser
si estigués feta per a mi també.

I vago pels carrers on es creuen
aquells que es creuen tan diferents,
on als corruptes amb diners els roben
els lladregots a qui, ep, no s'assemblen gens.

I m'assec als bancs a passar el dia,
els mateixos que em resguarden a la nit,
sentint com transcorre la travessia
d'una existència amb poc sentit.

I semblarà ximple, però a vegades ric
de com la desgràcia és compartida.
De com poden estar el pobre i el ric
igual d'indignats amb la vida.

I l'últim que em faltava ja per veure
és com un jove que se les dona d'erudit

i amb aires de poeta,
li dedica uns versos a un captaire com jo;
un oblidat per una societat que em frena.

I em pregunto, com ell,
si és que ho fa per riure-se'n o per pena...
I em qüestiono
per què es posa en la meva pell?
tot transformant en versos l'escena.

Serà fruit de la compassió,
em dic,
o tan sols d'una ment obscena?

Lluís Moregó Buñuel
Escola Pare Manyanet

LA PARAULA MÉS BELLA

IXè concurs de bellesa

Aquestes eren les paraules que hom podia llegir, penjades a la porta d'entrada, si aconseguia obrir-se pas entre la llarga filera de mots que esperaven el seu torn per entrar. Enguany, el famosíssim xitxarel·lo presidiria el comitè de jutges, i aquella edició del concurs tindria un gran ressò. L'aire estava carregat d'emoció, i les participants, algunes massa pàl·lides, s'agrupaven per camps semàntics, donant-se suport mútuament amb paraules meloses però poc sinceres. Es veien rostres coneguts que optaven per la bellesa clàssica, com la llibertat, l'amistat i l'amor que, des de grups apartats, observaven les seves contrincants. Però també hi havia altres mots que mostraven un estil més modern, com el tupè o el polièster.

A dins, l'espectacle era màgic: centenars de paraules desfilaven davant del jurat. Lluint la millor de les cal·ligrafies com a vestit, adornaven la seva silueta amb una pronúncia molt estudiada. La dringadissa, per exemple, havia optat per un model provocatiu, arrossegant la essa i amb la *d* ben vibrant. En canvi, el parrac pretenia cridar l'atenció amb la sonoritat de les seves *rr* i la brusca *c* final. El paral·lelepípede, com sempre, intentava destacar accentuant la redundància de les seves *eles* i *pes* i el seu dígraf *ll*.

La sala estava dividida en diverses seccions i, a part de la categoria general, la més coneguda, hom podia veure-hi els espais reservats a les diverses subcategories. Poca gent estava atenta a la de «vents», presidida per la famosa

tramuntana, on semblava evident que el guanyador seria el zèfir, que feia cinc edicions que obligava el migjorn a conformar-se amb la medalla de plata. Però no era tan evident el guanyador a la categoria de «temps», on l'horabaixa i l'antuvi, els dos principals oponents, es miraven amb recel.

Com sempre, la categoria de plantes era una de les més populars, una zona plena de color, cal·ligrafies ricament treballades, pronúncies vives i sensuals i lletres perfumades amb olors intenses, on se sentien apostes sobre qui seria la guanyadora. La buguenví·lia havia aconseguit força partidaris, però l'hortènsia i la gardènia estaven disposades a combatre-li la medalla d'or amb ferotgia.

La secció «per parelles» es trobava al fons de tot. També era una de les més concorregudes. El llevataps, el mala·gradós, el dal·tabaix i l'eixugamà feien cua per desfil·lar, conscients que eren les favorites per guanyar. Duien uns models molt estudiats, on intentaven destacar la unió harmònica dels mots que les componien.

No tenien la mateixa sort el busca·raons i el cara·xuclat, que aquell guionet condemnaria a conformar-se, i només si tenien un dia de sort, amb un accèssit. I és que la normativa del concurs ja deixava clar que en aquella secció es valoraria molt més la unió directa entre els dos mots que formaven la paraula composta que no pas el mediocre guionet que, segons el jurat, produïa una *unió poc harmònica o estrident*.

I al llarg de la sala es veien totes aquelles paraules amb qui topem cada dia, la bella melodia de les quals, formada per l'artística combinació de les seves lletres, ben poques vegades és apreciada en el tràfec despietat de la rutina diària, o d'altres no tan utilitzades, mots que la llengua gairebé ha oblidat. El milhomes es passeja-

va amb el cap ben alt, observant amb superioritat els seus contrincants. S'aturà un moment a coquetejar amb la dringadissa, mentre la dissort, des de la finestra, observava com el borinot i la xirimoia conversaven amistosament. La gatzara, que havia estat la guanyadora del concurs feia dues edicions gràcies al seu dígraf, somreia amb esportivitat a totes les paraules que veia. En canvi, el primmirat, que lluia una cal·ligrafia elegant i recargolada, gairebé no parlava amb ningú, i es passejava amb orgull i aplom.

En un racó, el verb *disfrutar* es queixava. Havia estat desqualificat perquè no era una paraula acceptada pel diccionari. Disfrutar ho intentà tot, i protagonitzà una intensa discussió on es defensava dient que havia substituït l'arcaic *gaudir* en la parla habitual de la gent i ja tothom l'utilitzava amb normalitat. Però la normativa del concurs era estricta i, al cap d'uns minuts de discussió, el verb va marxar, vençut i desqualificat.

El druida i el putxinel·li, dos participants veterans, miraven de reüll l'escarabat. Aquell any, utilitzant una bona capa de maquillatge, s'havia convertit en una panerola, i la seva imatge atreïa mirades recriminatòries de mots que consideraven que havia utilitzat massa maquillatge. Per la sala també es comentava que la moixaina no havia estat original i no havia tret profit del seu dígraf. El gamarús comentà a cau d'orella a la bagatel·la que sempre havia estat una paraula poc eixerida.

El festuc era, sens dubte, un dels personatges més populars de la sala. Per a aquella edició havia elegit una cal·ligrafia senzilla, fàcil de llegir, que semblava escrita per un nen. Tampoc no havia fet gaires filigranes en preparar la pronunciació: conscient que el seu nom ja de per si era harmònic, s'havia limitat a allargar una mica la efa i accentuar la u. Amb tot, havia aconseguit

una imatge senzilla i natural que el feia semblar atractiu.

Després de l'eixida per la passarel·la desfilà l'últim concursant: el desori. No havia estat gaire original pel que feia a la pronúncia, però la seva cal·ligrafia estava ben trobada: amb lletres majúscules, la o ben rodona i el punt de la i gran i poderós.

Al cap de gairebé mitja hora de reunió el jurat va sortir amb un full a la mà. El xitxarel·lo s'enfilà a la tarima i llegí en veu alta: «I els guanyadors del IXè concurs de bellesa han estat... en tercer lloc, el primmirat! (el primmirat pujà de puntetes les escales mentre un aplaudiment cortès omplia la sala); en segon lloc, la gatzara! (la gatzara pujà a l'escenari somrient), i en primer lloc... (silenci d'emoció) el festuc!»

Un aplaudiment omplí la sala mentre la paraula més bella pujava al podi. Els tres guanyadors se saludaren amb cortesia, tot i que amb fredor. Després de rebre les medalles, les tres paraules estrella d'aquell any es van fer una foto amb l'honorable xitxarel·lo.

L'entrega de premis es perllongà gairebé una hora més. Aquell any, l'antuvi aconseguí la primera posició, condemnant l'horabaixa a la segona. A la categoria de vents, un any més en zèfir guanyà la medalla d'or i el migjorn la de plata, i a la de plantes, la buguenví·lia, gràcies als seus dígrafs, aconseguí superar les seves contrincants. El milhomes va haver de conformar-se amb la medalla de plata de la categoria «per parelles». L'havia superat el llevataps, que per primer cop pujava al centre del podi.

Com sempre, el repartiment de premis donà lloc a opinions molt diverses. Aquella nit, les paraules es quedarien despertes fins tard, discutint si els guanyadors ho mereixien.

Tot i que les opinions ja es començaven a sentir. El paral·lelepípede es queixava en veu baixa tot dient que aquells mots no eren ni la meitat de bells que ell. La llibertat s'acostà a l'amor, oblidant la rivalitat de minuts abans. «En quin món ens ha tocat viure», es queixava l'amor, «tot-hom superficial. Ja ningú no es fixa en la bellesa interior, ni valora els clàssics.» La llibertat ho corroborava. «Ja ho pots ben dir. Ara amb una bona cal·ligrafia i la pronúncia adient un pot aconseguir el que vulgui. On són els que valoren el veritable significat de les paraules?»

I mentre la panerola es treia el maquillatge i es convertia de nou en l'escarabat, una munió de paraules de totes mides i colors desfilava cap a la sortida, gaudint dels últims moments màgics d'aquell concurs que no es tornaria a repetir fins l'any següent.

Sí, potser no tothom estava d'acord amb la decisió del jurat, i la llibertat i l'amor es passarien el que quedava de dia criticant la nova societat superficial. Però allò tant era. Tant era perquè, per un dia, les paraules oblidades havien pogut brillar. Per unes hores, aquells mots que la memòria curta dels seus parlants havia fet que es deixessin d'utilitzar s'havien tret la pols de sobre i s'havien maquillat amb accents i dígrafs. Per una tarda, totes havien pogut desfilat per la passarel·la, somiadores. Per poca estona, el festuc havia substituït el *pistatxo*, el primmirat el *finolis* i la gatzara el *soroll*. Per unes hores, *gaudir* s'havia reivindicat com a terme correcte en català per davant de *disfrutar*, i l'escarabat havia aconseguit convertir-se en una panerola. I, vestides de gala, les paraules més belles de la nostra llengua desfilaven cap a casa amb el cap ben lluny d'allà. No pensaven en l'any que els esperava. No es preocupaven per ser substituïdes per barbarismes, mutilades per faltes d'ortografia o desposseïdes dels seus accents. Perquè arribaria, al

cap de tres-cents seixanta-cinc dies, el Xè concurs de bellesa.

I, un cop més, elles tornarien a ser les protagonistes.

Marta Busquets de Jover

Escola Pia Sant Antoni

LA MEVA CULTURA

ÉS LA CULTURA CATALANA

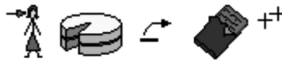
M'AGRADEN LES TORRES

QUE FAN ELS CASTELLERS

M'AGRADA MENJAR

LA MONA DE XOCOLATA.

I BALLAR LA SARDANA

AMB UNA ROTLLANA

FER CAGAR EL TIÓ

EM FA MOLTA IL·LUSIÓ

PER SANT JORDI REGALEM

UN LLIBRE I UNA ROSA

Paula Expósito Lizana
Escola Vila Olímpica

EL MEU GRAN SOMNI

Quins dies més meravellosos que he passat i estic passant. Cada dia tot m'agrada més, cada matí em dius: —bon dia! Només sentir això, el meu cos reacciona de manera hiperactiva, les neurones se «sobreactiven», la sang es concentra en el meu cap, i em sento com si hagués tornat a néixer. En aquell moment la meva vida depèn de tu. M'és igual si arribo tard a l'institut o si no he esmorzat. L'única cosa que em manté viu ets tu, només tu, i res més i res menys que tu.

Surto de casa i el meu cor em bateja a dues-centes pulsacions. Arribo a classe. L'únic pensament que tinc ara mateix és un jardí preciós, amb un verd viu, i en aquell paisatge hi surts tu mentre t'il·luminen els raigs del sol i així tot el dia.

Visc a la lluna, pensant que res dolent no et passarà, que si tu estàs bé, jo estic millor, si tu estàs malament, jo estic pitjor, si tu m'estimes, jo t'estimo més.

Si vols saber quant t'estimo, mira les estrelles del cel, perquè amb tu tot és etern.

T'estimo.

Javier de Amores Muro

Escola Especial Fàsia

RELACIÓ DE FINALISTES

ALUMNES DE 1r CICLE DE PRIMÀRIA

NARRACIÓ

Rachid Hamouni Lorente

Un tigre del bosc

Escola Milà i Fontanals. Ciutat Vella

Laia Escoda Bernardà

El follet Feliu

Escola Mireia. Eixample

Valeria Duò

La sirena Algamarina i el pirata Maximiliano

Escola Sant Medir. Sants-Montjuïc

Ona Bienert Gracia

Pànic

Escola Pau Romeva. Les Corts

Júlia Faraudo Tudela

El llangardaix i els animals

Escola Costa i Llobera. Sarrià-Sant Gervasi

Naïm Pareto Gorostiza

Baixa d'aquí grandolàs

Escola Turó del Cargol. Gràcia

Hèctor Benito Gómez

El talp cec

Escola Mare Nostrum. Horta-Guinardó

Daniela Moreno Sánchez

El portal de les fades

Centre Escolar Grey. Nou Barris

Leyre Parra Bernadette

La goma que va caure al riu

Escola Pompeu Fabra. Sant Andreu

POESIA

Marcel Martínez Goyagana

Disbarats de Sant Jordi

Escola Àngel Baixeras. Ciutat Vella

Helena Centelles Suñen

Jo tinc una nina

Escola Lloret. Sants-Montjuïc

Clàudia Bosch Arroquia

El cel de Mozart

Escola Loreto-Abat Oliba. Les Corts

Meritxell Altés Caballero

El meu somni

Escola Lleó XIII. Sarrià-Sant Gervasi

Bruna Pallàs Barrios

Primavera

Escola Sagrada Família. Gràcia

Nikolas Kaltenbrunner Vera

El circ

Escola Àngels Garriga. Horta-Guinardó

Christian Sánchez Rodríguez

El grill

Escola Pia Luz Casanova. Nou Barris

Aisha Sumarech Sánchez

Rosella

Escola Octavio Paz. Sant Andreu

Mario Navarro Pardo

Invents

Centre d'Estudis Montseny. Sant Martí

ALUMNES DE 2n CICLE DE PRIMÀRIA

NARRACIÓ

Iago Andreu González

En pentagrama

Escola Sant Josep Oriol. Eixample

Mar Robert Gamissans

Hola, que hi ha algú?

Escola Joan Pelegrí. Sants-Montjuïc

Júlia Guix Estrada

Ai, ai, ai! La meva biblioteca

Escola Pare Manyanet. Les Corts

Joan Blay Gòmez

És molt important saber de quin peu es calça

Escola Orlandai. Sarrià-Sant Gervasi

Mabel Lago Darriba

La veritable història de l'extinció dels dinosaures

Escola Baldiri Reixac. Gràcia

Gisela Luengo Vidal

Les monedes màgiques

Escola Pau Casals. Horta-Guinardó

Joana Torner Cerdà

Un record

IEA Oriol Martorell. Nou Barris

Roger Rodrigo Navarro

El gos salvador

Escola Pegaso. Sant Andreu

Laia Álvarez Salvia

El drac i els seus veïns

Escola La Mar Bella. Sant Martí

POESIA

Deima Darry Diatta

Paraules

Escola Drassanes. Ciutat Vella

Martí Aranda Peñalver

Les llaminadures

Escola Sant Josep Oriol. Eixample

Arnau Castro Albardane

Els avis

Escola Barrufet. Sants-Montjuïc

Jan Castillo Paredes

La meva prestatgeria

Escola Thau. Les Corts

Blanca Kregel Buxeres

Dansa

Escola Infant Jesús. Sarrià-Sant Gervasi

Nico Ravanal Englert

La por

Escola Reina Violant. Gràcia

Maria Moreno Millán

El gust de llegir

Escola Els Pins. Horta-Guinardó

Clàudia Romero Acedo

L'espai

Escola Pia Luz Casanova. Nou Barris

Llibert Carreño Capdet

El bolígraf despistat

Escola La Farigola del Clot. Sant Martí

ALUMNES DE 3r CICLE DE PRIMÀRIA

NARRACIÓ

Alexia Cendoya Batalla

Caos a la cuina

Escola Sant Felip Neri. Ciutat Vella

Xavier Cabilla Miloro

Arribo tard!!

Escola La Merced. Eixample

Ester Cabré Martínez

El que fa l'avorriment

Escola Anna Ravell. Sants-Montjuïc

Francesc Xavier Gutiérrez Bru

Les llums misterioses

Escola Barcelona. Les Corts

Gemma Ventura Arqué

La Mariona i les lletres del diccionari

Escola Nostra Senyora de Lurdes.

Sarrià-Sant Gervasi

Leyre Estruch Serra

Un llibre misteriós

Escola Pit-Roig. Horta-Guinardó

Robert Abad Capilla

Uf! Quin dia!

Escola Prosperitat. Nou Barris

Valentina Casalle Pintos Herrero

Guerra al Sàhara

Escola L'Estel. Sant Andreu

Sara Mestres Fernández

Don Quixot del futur

Escola Les Acàcies. Sant Martí

POESIA

Jennifer López Ruso

De l'Alzheimer no m'oblido

Escola Alexandre Galí. Ciutat Vella

Júlia Martín Díaz

Paraules

Escola Immaculada Concepció (CIC).

Eixample

Omar Malik Raposo

El meu avi

Escola Sant Francesc Xavier.

Sants-Montjuïc

Mariona Castells Bou

El mar

Escola Nabí. Sarrià-Sant Gervasi

Maria Sayrach Baró

El ball per mi

Escola Sadako. Gràcia

Aina Casal Pelegrí

Oda a una nevera buida

Centre Educatiu Roig Tesalia.

Horta-Guinardó

Carmela Zarza Vázquez

El mar

IEA Oriol Martorell. Nou Barris

Carlota Ontangas Serón

Partida d'escacs

Escola Doctor Ferran i Clua. Sant Andreu

Mireia Mas Sala

Tristesa i soledat

Escola Vila Olímpica. Sant Martí

ALUMNES DE 1r CICLE DE SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA

NARRACIÓ

Nerea Cases Hernández

Més enllà de la moda

Escola La Salle Comtal. Ciutat Vella

Clara Rull Rodríguez

Paraules emmetzinades

Escola Sant Miquel. Eixample

Paula Avila Llorens

*Memòries d'un nen en la guerra civil
espanyola*

Institut XXV Olimpíada. Sants-Montjuïc

Ana Beatobe Lacorzana

El nen de l'habitació del costat

Escola Pare Manyanet. Les Corts

Anna Rotger Marqués

El rostre del destí

INS Secretari Coloma. Gràcia

Maragda Ferrer Gracia

Preludi

Escola Virolai. Horta-Guinardó

Neus Creixell Maeso

Música

INS Valldemossa. Nou Barris

Pau Sallent Baya

Història d'un noi qualsevol

Escola Príncep de Viana. Sant Andreu

Irene Martín Raya

Incertesa

Escola Voramar. Sant Martí

POESIA

Aina Carballo Rivas

Temps que passa

Escola Sant Joan Baptista. Ciutat Vella

Maria Fossas Sala

El darrer respir

Escola IPSE. Eixample

Judith Olivé Mauri

Una petita part de mi

Escola Anna Ravell. Sants-Montjuïc

Sergi Coscolla Pacheco

Atreueix-te a mirar

Escola Maristes Sants-Les Corts. Les Corts

Bru Esteve Bassa

Les consultes monovocàliques

Escola Súnion. Sarrià-Sant Gervasi

Sònia-Karin Marques Kiderle

Algun dia volaré

INS Vila de Gràcia. Gràcia

Àlex Mataró Terribas

Plegats

INS Francisco de Goya. Horta-Guinardó

Laura Alcaraz Mateo

Catalunya

INS Galileo Galilei. Nou Barris

Adrià Rosell Guardiola

Tan sols anava a buscar pa

Centre d'Estudis Montseny. Sant Martí

ALUMNES DE 2n CICLE DE SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA

NARRACIÓ

Marina Camallonga Teruel

1693 quilòmetres

Escola Santa Anna. Eixample

Jordi Aguilar García

Sento que hi ets, però no sé on

Escola Sant Medir. Sants-Montjuïc

Oriol Roche Morgó

Un bocí de la meva història

Escola Thau. Les Corts

Paula Boet Serrano

Fací'm un bon tall

Escola Súnion. Sarrià-Sant Gervasi

Inés Martínez Saludes

Decisions difícils

Col·legi Claret. Gràcia

Àgata Ferrando Martorell

Maó

INS Francisco de Goya. Horta-Guinardó

Maria Fernández Navarro

Records perduts

IEA Oriol Martorell. Nou Barris

Helena Pañart Martínez

Reflex d'un mirall buit

Escola L'Alzina. Sant Andreu

Guillem Balagué Dobón

Sant Jordi

Escola Front Marítim. Sant Martí

POESIA

Jorge Montolio Millan

El mestre

Escola Pia Sant Antoni. Ciutat Vella

Nerea Romero Devesa

Creu-me que t'enyoro

Escola Joan Pelegrí. Sants-Montjuïc

Mònica Vinyolas Garcia

Mai

Escola Thau. Les Corts

Sílvia Tarín Castrillo

El seu nom, el de l'amor

Escola La Salle Bonanova.

Sarrià-Sant Gervasi

Clara Muntanyola Pros

Pres

Jesüites Gràcia-Col·legi Kostka. Gràcia

Martí Casal Pelegrí

Aprendre a cada pas

Centre Educatiu Roig Tesalia.

Horta-Guinardó

Pau Parra i Graupera

El planeta que vull

INS Valldemossa. Nou Barris

Pilar Tomás Franco

Amor de contraban

Escola Arrels. Sant Andreu

Irene Escobar Castells

1g/cm³

Escola Grèvol. Sant Martí

**ALUMNES DE SECUNDÀRIA POSTOBLIGATÒRIA
(BATXILLERAT I CICLES FORMATIUS)**

NARRACIÓ

Carlota Marzo Barón

Vida desplomada

Institut Poeta Maragall. Eixample

Marc Herrero Vila

Una setmana de colors

Institut Emperador Carles. Sants-Montjuïc

Alicia Palmero Cervós

L'amant de les paraules

Institut Les Corts. Les Corts

Xavier Martín Ramírez

Cànon de Pachelbel en Re Major

Escola Padre Damián-Sagrados

Corazonos. Sarrià-Sant Gervasi

Anna Sánchez Hostalot

Fil de seda

Col·legi Claret. Gràcia

Joana Navarro Sánchez

Gènesi

INS Joan Brossa. Horta-Guinardó

Jaume Gil Pujol

Records

INS Valldemossa. Nou Barris

Héctor Ortega González

Zona 4

Escola Príncep de Viana. Sant Andreu

Roger Marí Molas

L'últim maqui

Escola Salvador Espriu. Sant Martí

POESIA

Hena Iqbal

Inoblidable

Institut Pau Claris. Ciutat Vella

Lucas Liesa Esquinas

La musa efímera

Escola Lestonnac. Eixample

León Fuertes Fàbregas

Demèter, mare de primavera

Escola Sant Medir. Sants-Montjuïc

Laura Solé Aymamí

Triades de l'anònim

Institut Montserrat. Sarrià-Sant Gervasi

Salvador Aparicio Prats

Menú del dia

INS Vila de Gràcia. Gràcia

Clara Tàpia Palacio

Res em fa ser més plaent

INS Narcís Monturiol. Horta-Guinardó

Laura Peribáñez Artero

De Valquíria

IEA Oriol Martorell. Nou Barris

Judit Agudo Escudé

Vida efímera

Escola L'Alzina. Sant Andreu

ALUMNES AMB NECESSITATS EDUCATIVES ESPECIALS

PRIMÀRIA

Adrià Viales Sánchez

Tomàquet

Escola Rel. Horta-Guinardó

Sara Brotons Martí

Campanetes

Escola Taiga. Sarrià-Sant Gervasi

Iker Rodríguez Llorente

La primavera

Escola Nostra Senyora de Montserrat.

Sants-Montjuïc

Víctor García Díaz

El robot

Escola Mallorca. Eixample

Treball col·lectiu de 8 alumnes

La revolta del poble

Escola Sants Innocents. Sant Andreu

SECUNDÀRIA

Màrius Marian Ionescu

Estaré aquí per donar-te la mà

Escola La Ginesta. Horta-Guinardó

Laura Rodríguez Garcia

La vida

Escola Guru. Sarrià-Sant Gervasi

Sellam Razzouki

Teu

Escola Pont del Dragó. Sant Andreu

Ulisses Callau Boix

La Daisy

Institució Montserrat. Sants-Montjuïc

